

РЕШЕНИЕ

№ 27074

гр. София, 06.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 01.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **510** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 10а, ал. 4, вр. ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Образувано е по жалба на А. С. Й., гражданин на Република Т., роден на 05. 09. 1971 г., чрез адв. А. Т., САК, срещу Отказ за издаване на виза, вид „D“, по заявление от 15.10.2025г., издаден на 17.11.2025г. от М. Р., З. в Консулска канцелария на Република България в Б., Т..

В жалбата са наведени основания за незаконосъобразност на акта. Жалбоподателят навежда и твърдения за нарушение на негови основни права, като твърди, че с отказа са нарушени и правото му на личен и семеен живот по чл. 8 от ЕКПЧ. Оспорва изводите на ответника, че бракът е фиктивен. По същество се иска отказът да бъде отменен, като преписката бъде върната за ново разглеждане с указания за издаване на виза.

Ответникът, редовно призован, не се представлява.

Софийска градска прокуратура, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата. Административен Съд С. – град, I отделение, 43-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

На 15.10.2025г. жалбоподателят А. С. Й., гражданин на Република Т., роден на 05. 09. 1971 г. е подал в Консулска канцелария на Република България в Б., Т. заявление за издаване на виза тип „D“. Посочената причина е да продължи да живее в България със съпругата си въз основа на българско разрешение за пребиваване.

Към заявлението от страна на апликанта пред административния орган са представени: копие от паспорт; удостоверение за сключен граждански брак с българската гражданка М. В. П. на

13.08.2025 г., договор за наем на апартамент в [населено място], кв. В., [улица], ет. 2, по който договор наематели са Й. С. и Й. Й., граждани на Република Т., нотариален акт за собственост на апартамент на наемодателя, декларация от наемодателя, декларация от М. П., че сключеният на 13. 08. 2025 г. брак не е фиктивен, банково удостоверение, копие от лична карта на М. П., застрахователна полица.

На 17.11.2025г. е издаден оспорваният отказ за издаване на виза тип „Д“ от З. в Консулска канцелария на Република България в Б., Т.. Като правно основание е отбелязано чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ и допълнителни бележки: „При проверка на адреса не е открит никой, адресната регистрация на съпругата на апликанта е различна. При направените опити за връзка с нея, същите са неуспешни. По данни на съседни, същите не познават собствениците на имота и не са ги виждали да го посещават. Тези данни са показателни, че адресът е предоставен фиктивно, единствено с цел получаване на виза Д, без реално да се ползва за живеене“.

По делото е представена административната преписка по издаване на оспорения акт в цялост, както и допълнително ангажираните писмени доказателства от страните.

В хода на съдебното производство от ДАНС са изискани съставените документи във връзка с проведената съгласувателна процедура по заявление за издаване на виза на А. С. Й.. По делото е постъпило писмо от ДАНС, с което се уведомява, че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза, е осъществена от СДМ-ДАНС. Становището на ДАНС е отрицателно в подкрепа на отрицателното становище на Дирекция „Миграция“, поради установен фиктивен адрес, посочен от кандидата.

Представено е и становище от Дирекция „Миграция“, което също е отрицателно. В него е посочено, че при извършената проверка на адреса по визата, съпругата на апликанта не е установена. Разговаряно е със съседни, които твърдят, че не познават нито нея, нито чуждият гражданин и никога не са ги виждали на адреса. На посочения телефон за връзка, съпругата не отговаря, а адресната ѝ регистрация е в [населено място]. Тези данни са показателни, че адресът е представен единствено с цел получаване на виза „Д“, без реално да се ползва за живеене.

От страна на жалбоподателя е представено Удостоверение за настоящ адрес, издадено на М. В. П. на 23.03.2026 г., видно от което, регистрираният адрес е [населено място], [улица]/447 –ма/ № 012, вх. Б, ап. 011.

Разпитани са свидетелите Ц. С. С. и М. В. П.. Свидетелката С. дава показания, че познава М. П., но е по-близка с нейния съпруг. Знае, че А. има собствен бизнес в България. Не е запозната в подробности със семейните отношения, но знае, че съпрузите живеят заедно, прибират се заедно, излизат заедно.

Свидетелката М. П. дава показания, че се е запознала с А. Й. в Студентски град в С.. Занимава се с почистване на къщи и временно живее в П.. Декларира, че бракът е действителен.

От ответника е представена Заповед № 315/04.11.2024г., издадена от ГК на България в И., с която на М. Р., завеждащ „Консулска служба“ в КК -Б., са делегирани правомощия по чл. 34 от НУРИВОВР. Представена е и Заповед №95-00-26/16.01.2025г. на Министъра на външните работи относно компетентността на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Р. България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да издават разрешения, респ. откази за виза.

Административен Съд С. – град, I отделение, 43-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

Подадената жалба е допустима- подадена е до съда от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съгласно разпоредбата на

чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи подлежат на обжалване по реда на Административнопроцесуалния кодекс относно тяхната законосъобразност. Твърди се нарушение на чл. 8 от ЕКПЧ, основание за допустимост по чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ.

При разглеждане по съществуващото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011г. НУРИВОВР. В чл. 27, ал. 6 от Наредбата е предвидено, че определените по чл. 27, ал. 2 консулски длъжностни лица, преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза, извършват проверка на декларираните данни и представените документи и задължително изпращат заявлението до Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове и Визовата информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. Според чл. 34, ал. 1 от Наредбата, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България.

За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган-завеждащ Консулската служба в КК - Б.. Със Заповед № 95-00-26/16.01.2025г. на министъра на външните работи, на основание чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР, на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България е предоставено правомощие да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които могат да съставят, подписват и връчват (съобщават) на заинтересованите лица формулярите по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 и Приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР. Със Заповед № 315/04.11.2025г., издадена от посланика на ГК на РБ в И. на М. Р., първи секретар, завеждащ „Консулска служба“ в КК - Б., са делегирани правомощия по чл. 34 от НУРИВОВР. Той е и издател на административния акт.

Отказът е издаден в писмена форма- спазен е изискуемия стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите

по Приложение № 7 НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденец, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбите на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 АПК. Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/. Обосновани са причините за постановяването му, включително е посочено правното основание за издаването му - чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ.

Не се установяват допуснати нарушения на административно-производствените правила от категорията на съществените, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 от АПК. Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

В разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

Съгласно чл. 26 от ЗЧРБ, ал. 3 се отказва издаването на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване на чужденец, който е сключил брак с български гражданин или с чужденец или който е осиновен от български гражданин или от чужденец, получил разрешение за пребиваване, ако са налице данни, че бракът е сключен или осиновяването е извършено единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България, и получаване на разрешение за пребиваване. В ал. 4 на същата разпоредба е посочено, че преценката за отказ на разрешението по ал. 3 се извършва от службите за административен контрол на чужденците въз основа на данни, даващи основание да се направи обоснован извод, че бракът е сключен или осиновяването е извършено единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България, и получаване на разрешение за пребиваване. Такива данни могат да бъдат: 1. обстоятелството, че съпрузите или осиновеният и осиновителят не живеят заедно; 2. липсата на принос към задълженията, произтичащи от брака; 3. обстоятелството, че съпрузите не са се познавали преди сключването на брака; 4. даването на противоречиви сведения за лични данни на другия съпруг или осиновения (име, адрес, националност, професия), за обстоятелствата на запознанството им или за друга важна лична информация; 5. обстоятелството, че съпрузите или осиновеният и осиновителят не говорят на език, разбираем и от двамата; 6. заплащането на парична сума за сключването на брака извън обичайната зестра; 7. наличието на предишни бракове или осиновявания, сключвани с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците; 8. обстоятелството, че бракът е сключен или осиновяването е извършено, след като чужденецът е получил разрешение за пребиваване.

При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните органи притежават широка свобода на преценка за условията за прилагане чл. 32, § 1 от Визовия кодекс /Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009г. за създаване на Визов кодекс на Общността/, както на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези

разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза. Намерението на законодателя на Съюза да остави голяма свобода на преценка на посочените органи следва от чл. 21, § 1 и на чл.32, § 1 от Визовия кодекс — разпоредби, които задължават тези органи да "преценяват дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция", и да обръщат специално внимание на определени аспекти от положението, в което се намира последният, и да установят дали са налице "основателни съмнения" относно определени обстоятелства. Съществува принцип на международното право, известен като една от характерните прояви на държавния суверенитет, съгласно който държавите имат право да контролират влизането на тяхна територия на лица, които не са техни граждани. Макар държавите-членки да са се съгласили да се откажат от прилагането на такъв принцип по отношение на европейските граждани, чиято свобода на движение е гарантирана с "основната конституционна харта" на Съюза, това не е така по отношение на достъпа до териториите на държавите членки на граждани на трети страни, още повече когато липсва позоваване на каквато и да било тясна семейна връзка с гражданин на Съюза. СЕС е постановил, че автоматичният отказ, изискван от държавите-страни по Конвенцията за прилагане на Ш. споразумение в случай на неспазване от страна на кандидата на условията за влизане, е "израз на принципа на сътрудничество между договарящите държави, който е в основата на достиженията на правото от Шенген и е необходим за функционирането на система за интегрирано управление, което гарантира високо и единно равнище на контрол и наблюдение като следствие от свободното преминаване на границите в рамките на Ш. пространство".

При преценка на наличните доказателствени средства, обосновано е прието от административният орган, че чужденецът не отговаря на разпоредбите на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. От приетите по делото писмени доказателства, представеното становище от Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС), както и от дирекция „Миграция“, се установява, че е правилен и обоснован извода на административния орган, че по делото е доказано, че не са обосновани целта и условията на декларирания престой. Настоящата инстанция също счита, че бракът е фиктивен и че съпрузите не поддържат общо домакинство. При проверката от страна на Дирекция „Миграция“ не са установени на адреса, съседите не познават съпругата, която не живее на адреса. Самата М. П. дава показания, че преимуществено живее в П.. Договорът за наем не е сключен от двамата съпрузи, а от жалбоподателя и Й. Й., граждани на Република Т.. Представеното удостоверение за постоянен адрес е издадено след отказа и с цел оспорване мотивите на отказа. Съдът счита, че то не удостоверява съвместно живеене и общо домакинство на двамата съпрузи, както и действителност на сключения брак. Настоящата инстанция счита, че бракът е фиктивен, сключен с цел получаване на право на дългосрочно пребиваване от страна на жалбоподателя.

В случая следва да се държи сметка за това, че на първо място визовият режим на всяка една страна е проявление на суверенитета на същата. Свързан е с ефективното упражняване политиките по защита на националната сигурност и опазване на обществения ред в страната. Процесният отказ не е издаден при липса на мотиви и в нарушение на материалноправните разпоредби. Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/. Обосновани са, макар и лаконично причините за постановяването му, включително е посочено правното основание за издаването му.

С оглед събраните доказателства, настоящият съдебен състав намира и че не е налице нарушение на правото на чужденеца на личен и семеен живот по чл. 8 от Европейската

конвенция за защита правата на човека и основните свободи, каквито твърдение се правят с жалбата до съда, доколкото бракът е фиктивен и сключен единствено с цел получаване право на пребиваване.

В контекста на изложеното съдът намира, че издаденият отказ отговаря на условията за редовно действие на административните актове и предпоставя отхвърляне на предявеното срещу него оспорване.

С оглед на гореизложеното, съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в предвидената писмена форма, в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават неговата отмяна, поради което жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ вр. чл. 173, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 43-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на А. С. Й., гражданин на Република Т., роден на 05. 09. 1971 г., срещу Отказ за издаване на виза, вид „D“, по заявление от 15.10.2025г., издаден на 17.11.2025г. от М. Р., З. в Консулска канцелария на Република България в Б., Т..

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: